

Grenwe bestond nog niet.

'Verzin eens wat,' zei ze tegen mij.

Ik haalde mijn schouders op en dacht: mooi gezegd, maar wat dan? Schrijven is toch iets van jezelf op papier zien te krijgen. Het bleef me bezighouden. Grenwe is een verhaal waar veel eigen waarnemingen in verwerkt zijn. Ze zijn passend gemaakt in een verzonnen verhaal.

Sommige dingen zijn waar. Grenwe bestaat, maar heeft een andere naam. En de advertentie voor een kroegbaas en koning bestond ook.

Is het dan verzonnen?

Ja, het is een verzonnen verhaal met een zoektocht die me al heel lang door het hoofd speelt.

beter uit. Tussen de palen die de loopplank dragen is een dik touw gespannen voor nog net een beetje houvast. De plank loopt vijftig meter het water in. Het laatste deel drijft op grote tonnen. Bij hoog water net voldoende om af te meren.

Met zicht op de steiger zitten twee mannen op een bankje. Al van afstand ziet Mick dat de een praat en de ander luistert, of misschien luistert. Zo lijkt het, ook al kan hij dat niet horen.

‘Ben je verdwaald, maat?’ wordt er geroepen door de prater. ‘Kom effe hier zitten. We spreken haast nooit iemand. En helemaal geen vreemdelingen.’

Als hij niet beter had geweten, zou hij de stem onmiddellijk aan een Amsterdammer hebben gekoppeld.

‘Nee, ik kijk wat rond, ik ben niet verdwaald. Dat valt ook niet mee hier,’ zegt hij, vergezeld door een brede glimlach. ‘Jullie wonen op Grenwe?’

‘Ja, wij allebei.’

‘Het water stijgt en daarna daalt het weer, verder gebeurt hier weinig op dit door god vergeten eiland.’

‘Wonen jullie hier al lang?’

‘Ja, ik wil hier wel weg. Hij niet,’ zegt de prater terwijl hij op de stille wijst.

Mick gaat bij hen op het bankje zitten. Naast de stille.

‘Heerlijk, die rust,’ zegt de stille. ‘De mensen blijven weg, er is hier niet veel anders te vinden dan een pintje in de kroeg. Voor de meeste mensen is dat niet genoeg.’

Een vergeten eiland, wat kan ik me nog meer wensen, denkt Mick.

Mick kan niet anders voelen dan dat dit een goddelijke plek is. Een eiland van rust. Af en toe een toerist, daar blijft het bij. In de zomer vaart er dagelijks een boot. Eén keer heen en één keer terug. Die brengt wat wandelaars naar het eiland. De meeste wandelaars lopen bij laagtij

De verbazing snoert Mick de mond. Hij weet even niet wat hij zeggen moet. De man tegenover hem is misschien tien jaar ouder dan hijzelf is, meer niet. En zijn dochter kiest uit wat hij moet doen of waar hij eens heen moet gaan. Hij kan zich dat niet voorstellen. Laat ik er niet over doorvragen, besluit hij. Dat wordt een discussie waar we niet uitkomen.

‘Wat doet u verder in het leven, u hebt nog een baan?’

‘Ik werk op een scheepswerf. We bouwen mooie luxe jachten. Tot veertig meter lang kunnen we aan, die passen nog in het dok. Er werken veel buitenlanders bij ons bedrijf en die moet je precies vertellen wat en hoe ze iets moeten doen. Ze verstaan hun vak, het laswerk. Maar bij de details moet je hen begeleiden.’

Nu begrijp ik het helemaal niet meer, denkt Mick. Deze man heeft een goede baan op een werf en zijn dochter bepaalt waar hij af en toe eens heen moet om er even uit te zijn. Hoe vreemd zitten mensen toch in elkaar?

Met zijn rug zit Mick tegen de dikke stenen muur van de hoektoren. Een beetje verhoogd boven het eiland. Een meter of acht, meer zal het niet zijn. Hij kijkt naar de steiger waar het veerpontje weer vertrekt. Terug naar het vasteland. De scheepsbouwer zal ook wel op de schuit zitten. Heel wat anders dan de schepen waar hij aan werkt.

Dit is een heerlijk plekje, hier moet ik een bankje neerzetten. Uit de wind en in de zon op dit moment. De wind komt veelal uit dezelfde richting als waar de zon staat. Allebei vanuit het westen. Hij probeert wat plannen te maken in zijn hoofd. Wat ga ik doen? Een boot bouwen, de hoektoren als woning geschikt maken en de Ferguson trekker aan het lopen zien te krijgen?

Zijn telefoon verbreekt de stilte. Lara belt en vertelt dat ze in de buurt is voor werk. Kan ik deze week een keer bij je langskomen om eens even bij te praten?